

McCarthyisme in de Washington Post

Hoe schreef de *Washington Post* gedurende de
periode 1950 - 1954 over het begrip McCarthyisme?

Vincent Decates, s4383605
Radboud Universiteit Nijmegen
Bachelorscriptie Geschiedenis
Begeleider: Dhr. L. van Heumen

Inhoudsopgave

Algemeen:

Voorwoord	4.
Status Quaestionis	5.

Onderzoek:

Analyse Washington Post	11.
McCarthyisme als fenomeen	17.
Tekstuele uitwerking McCarthyisme	24.
McCarthyisme en de journalistieke tradities van de jaren '50	29.
Conclusie	32.

Bibliografie:

Literatuurlijst	34.
Bronnenlijst	35.

Voorwoord

Senator Joseph McCarthy stond bekend om zijn verbale aanvallen op publieke figuren. Aanvankelijk was dit vooral politiek: hij schopte tegen de gevestigde orde in de vorm van het State Department, maar op den duur werden de aanvallen ook persoonlijk. De senator beschuldigde iedereen die hem in de weg stond, waaronder journalisten, ambtenaren, politici en beroemdheden, om zo hogerop te komen. Want zoals de Republikeinse senator Robert Taft aan McCarthy geadviseerd zou hebben: "*If one case didn't work out, bring up another.*"¹

Tijdens het doen van dit onderzoek dwaalden mijn gedachten regelmatig af naar de Verenigde Staten van de afgelopen paar jaar. Ongeveer twee jaar geleden werd in de Verenigde Staten een podium geboden aan iemand die door veel beledigingen en beschuldigingen politieke bekendheid verwierf. De persoon in kwestie, Donald Trump, wordt in februari 2017 beëdigd tot president. In eerste instantie werd hij door de media afgedaan als een grap, waarop ze vervolgens de aanval openden toen bleek dat Trump toch een serieuze presidentskandidaat was. Pas tijdens de *election night* zagen de media écht in dat hij veel meer steun had dan iedereen had gedacht. Daarnaast schroomt Trump niet om de media te vertellen hoe hij over hen denkt. Met enige regelmaat wordt de media toegebeten dat ze slecht en corrupt zijn en nepnieuws brengen.

Of de gebeurtenissen in de alinea hierboven een goede of slechte zaak zijn, laat ik in het midden. De manier waarop Trump met de media omgaat en *vice versa* vertoont in ieder geval in veel gevallen gelijkenis met de manier waarop McCarthy en de media met elkaar omgingen. Met andere woorden: de geschiedenis herhaalt zich soms wel degelijk. Het is voor de huidige media interessant om dergelijke parallellen in het achterhoofd te houden wanneer er een nieuw politiek figuur opstaat.

---

¹ Drew Pearson, 'Taft's record on McCarthyism', *Washington Post* (28 januari 1952), B11.

Status quaestionis

In de jaren '50 van de vorige eeuw kenden de Verenigde Staten de *Second Red Scare*, de Tweede Rode Angst in het Nederlands. De *Second Red Scare*, ook wel bekend als de periode van het McCarthyisme, werd gekenmerkt door de angst voor het communisme en voor spionage vanuit de Sovjet-Unie. Deze angst speelde een grote rol bij zowel de bevolking als de overheid. In die tijden van angst en verdeeldheid was het de Republikeinse senator van de staat Winconsin, Joseph 'Joe' McCarthy (1908-1957), die een felle campagne tegen vermeende communisten in de Verenigde Staten hield. Zijn strijd tegen het communisme werd gekenmerkt door hevige, vaak ongegronde, beschuldigingen tegen publieke figuren in de Verenigde Staten. Er werden verscheidene schijnprocessen opgezet en in onder andere de journalistiek, de filmwereld en de politiek zijn veel personen hun baan verloren of zelfs opgepakt en veroordeeld. Vandaag de dag wordt er met minachting teruggekeken op de periode en wordt McCarthyisme.²

De discussie onder historici ging aanvankelijk veelal over de invulling van het begrip 'McCarthyisme'. Dit komt door dat het 'isme' van McCarthy niet per se een ideologie vertegenwoordigt. In de tijd zelf, zo maakt Amerikaans politicoloog Earl Latham in het voorwoord van zijn boek uit 1965 *The meaning of McCarthyism* duidelijk, werd er grofweg onderscheid gemaakt tussen drie manieren waarop gekeken kon worden naar het begrip McCarthyisme.³ Allereerst is er de invulling die McCarthy als demagoog of als populist ziet.⁴ Aanhangers van deze theorie kijken vooral naar de demagogische kwaliteiten van McCarthy en hoe hij deze inzette.⁵ Een andere definitie ziet het McCarthyisme als een beginnend totalitarisme. Ondanks dat McCarthy geen ideologie of programma had dat vergelijkbaar is met het programma van andere totalitaire leiders, zijn er toch enkele wetenschappers zijn die de vergelijking maken tussen de twee ideologieën.⁶ Als laatste is er wat Latham noemt de conservatieve verklaring. Aanhangers daarvan zien het McCarthyisme als een naam die communisten gaven aan de pogingen van McCarthy om het land te beschermen tegen communistische activiteiten.⁷

De populariteit van senator McCarthy liep na enkele jaren terug en in december 1954 werd hij zelfs gecensureerd door de Senaat. Enkele jaren later, in 1957, overleed McCarthy plots na een

---

² Ellen Schrecker, *The age of McCarthyism: A brief history with documents*, (Boston, 2002), iv.

³ Earl Latham, *The meaning of McCarthyism*, (Lexington, 1965), viii-ix.

⁴ Leslie Fielder, *An end to innocence*, in: Earl Latham (red.), *The meaning of McCarthyism*, (Lexington, 1965), 54-63, alhier 54.

⁵ Schrecker, *The age of McCarthyism*, 1.

⁶ Dennis H. Wrong, *Theories of McCarthyism - A survey*, in: Earl Latham (red.), *The meaning of McCarthyism*, (Lexington, 1965), 16-23, alhier 16-23.

⁷ Latham, *The meaning of McCarthyism*, viii-ix.

ontsteking aan zijn lever. De term McCarthyisme raakte in diskrediet en heeft in de jaren na de dood van de senator een andere invulling gekregen. Volgens historicus Albert Fried, gespecialiseerd in socialisme en communisme in de VS, werd het McCarthyisme door de opkomst van progressieve bewegingen opnieuw bekeken. Dit resulteerde in nieuwe inzichten en verklaringen voor de populariteit van het McCarthyisme.⁸ Belangrijk hierin is het feit dat het McCarthyisme vanaf dat moment gezien wordt als een grote Amerikaanse *Red Scare*: een algemene angst voor het communisme. Ook historica Ellen Schrecker geeft in haar boek '*The age of McCarthyism*' uit 2002 aan dat McCarthyisme gedefinieerd kan worden als een algemene angst in de VS.⁹ Hierbij heeft de focus van onderzoek zich verplaatst van McCarthy en het McCarthyisme zelf naar grotere instituties en instellingen in de VS. Schrecker geeft aan dat deze instituties min of meer handelden uit de algemene angst voor communisme die onder de bevolking en de overheid zelf heerste.¹⁰

Daarnaast zijn wetenschappers vanuit andere invalshoeken dan de politieke invalshoek naar het McCarthyisme gaan kijken. Door deze verschuiving kwam, aansluitend op de eerder genoemde demagogische vaardigheden van Joseph McCarthy, onder andere het onderzoek naar de rol van de media ten tijden van McCarthy op. Volgens Fried werd door de publicatie van uitspraken die de senator en zijn critici deden het begrip 'McCarthyisme' grootgebracht. Journalistiek ging goed samen met de demagogische vaardigheden van de senator en door simpelweg over hem te publiceren vergaarde het McCarthyisme bekendheid.¹¹

Belangrijk bij de manier waarop de pers schreef over McCarthy, was ook het gegeven van *straight reporting*. Tot aan de jaren '50 kende de traditie van objectiviteit, zoals historicus Rob Wagenaar het noemt, een hoog aanzien in de VS. Kranten wilden objectief weergeven wat de overheid deed en redactionele commentaren bleven zodoende beperkt tot de daarvoor bestemde redactiepagina's. Gevolg hiervan was dat over het overheidsbeleid werd gepubliceerd zonder kritische noten.¹² In de artikelen uit de tijd zelf scheen niet door hoe het medium dacht over het handelen van de overheid. Een van de vragen die punt is van onderzoek is dan ook of McCarthy bewust misbruik heeft gemaakt van deze objectiviteitsprincipes voor zijn eigen carrière.¹³

De periode waarin het McCarthyisme haar hoogtij kende, gaat gepaard met uitdagingen voor de traditie van objectiviteit als ontwikkelingen in het televisielandschap. Cultuurhistoricus Thomas Doherty kijkt in zijn boek '*Cold War, cool media: Television, McCarthyism and American culture*' uit

---

⁸ Albert Fried, *McCarthyism: The great American Red Scare: A documentary history*, (New York, 1997), 3.

⁹ Schrecker, *The age of McCarthyism*, 2.

¹⁰ *Ibidem*, 1-3; Ellen Schrecker, *Many are the crimes: McCarthyism in America*, (New York, 1998), xi.

¹¹ Fried, *McCarthyism*, 1-2.

¹² Rob Wagenaar, 'Mythvorming door de pers: de journalistieke objectieve traditie belicht aan de hand van het McCarthyisme', *Groniek* 82 (1983), 34-39, alhier 34-37.

¹³ Edwin R. Bayley, *Joe McCarthy and the press*, (Madison, 1981), vii.

2003 dan ook naar het medialandschap uit de jaren '50. Doherty concludeert dat McCarthy ook op televisie lange tijd de headlines haalde.¹⁴ Door het analyseren van televisie-uitzendingen met de achterliggende uitdagingen in acht genomen, probeert Doherty een beeld te schetsen van het verloop van McCarthyisme.¹⁵ Ook professor Rhetoric and Communication Studies aan de universiteit van Richmond, Paul J. Achter, kijkt in een artikel uit 2004 naar hoe de media als het ware worstelden met de groeiende technologie van tv en hoe zij daarop in moesten spelen ten tijde van een groeiende angst jegens het communisme in de VS.¹⁶

In 1954 was het journalist Edward R. Murrow (1908-1965) die als een van de eersten openlijk brak met de traditie van objectiviteit. Doherty besteedt in het eerder genoemde werk uitgebreid aandacht aan Murrow en de manier waarop hij het McCarthyisme bestreed op tv.¹⁷ Een zeer kritische televisiedocumentaire voor het programma *See It Now* op CBS, gepresenteerd door Murrow, werd voor McCarthy toch een belangrijk keerpunt in zijn carrière: voor het eerst werd hij in de media hard aangepakt.¹⁸

Naast de tv als medium, is er door meerdere wetenschappers gekeken naar de geschreven media. Amerikaanse journalist Edward Alwood geeft in het werk *'Dark days in the newsroom: McCarthyism aimed at the press'* uit 2007 een gedetailleerde beschrijving van hoe journalisten te werk gingen tijdens de hoogtijdagen van het McCarthyisme. Daar komt de tegenstrijdigheid tussen de journalistieke vrijheid en de worsteling met *straight reporting* ook in naar voren.¹⁹ In het werk van Alwood wordt de penibele situatie waarin journalisten te werk gingen goed beschreven. De druk die de overheid, met name in de persoon van senator McCarthy, uitoefende resulteerde in enkele gevallen zelfs in een klopjacht op vermeende communistische journalisten.²⁰

Net zoals de eerder genoemde Paul Achter en Richard Doherty kijkt Alwood dus vooral naar de manier waarop de media zich moesten manifesteren in het tijdperk van het McCarthyisme. Zowel Doherty als Alwood schetsen in hun publicaties een milieu waarbinnen de journalisten te werk moesten gaan: een milieu gedomineerd door anti-communistische opvattingen en op den duur

---

¹⁴ Thomas Doherty, *Cold War, cool medium: Television, McCarthyism, and American culture*, (New York, 2003), 13.

¹⁵ Doherty, *Cold War, cool medium*, vii-ix.

¹⁶ Paul J. Achter, 'TV, technology and McCarthyism: crafting the democratic renaissance in an age of fear', *Quarterly Journal of Speech* 90:3 (2004), 307-326, alhier 307-308.

¹⁷ Doherty, *Cold War, cool medium*, 161-214; Achter, 'TV, technology and McCarthyism', 307-326.

¹⁸ Rana Mitter, Patrick Major, *Across the blocs: Cold War cultural and social history*, (Londen, 2004), 23-24; Doherty, *Cold War, cool medium*, 161.

¹⁹ Edward Alwood, *Dark days in the newsroom: McCarthyism aimed at the press*, (Philadelphia, 2007), 1-11.

²⁰ Alwood, *Dark days in the newsroom*, 4-11.

onder strenge controle van de overheid die continu 'op jacht' was naar communisten.²¹ Dit laatste uitte zich in vele, vaak ongegronde, beschuldigingen richting kranten en journalisten.²²

De andere kant van de journalistieke medaille, de kant van de geschreven pers zelf, wordt door de inmiddels overleden professor journalistiek aan de Universiteit van Californië, Edwin R. Bayley, in het boek *'Joe McCarthy and the press'* behandeld. In het boek uit 1981 stelt Bayley de vraag centraal of de media het begrip McCarthyisme hadden gecreëerd en grootgebracht. Daarbij onderzocht hij ook of McCarthy doelbewust de media heeft gebruikt voor eigen doeleinden en dus ter legitimatie van zijn ideeën.²³ Voor dit onderzoek heeft Bayley 129 verschillende kranten en enkele televisie-uitzendingen geanalyseerd. De conclusie die aan het einde van het boek getrokken wordt, is dat het bestaande beeld dat het McCarthyisme is grootgebracht door de pers en dat de senator de pers heeft gebruikt voor eigen succes door de jaren heen uit proportie is getrokken. Bayley ontkent het beeld van de demagoog McCarthy die de media gebruikte, onder andere geschetst door historici als Fried en Doherty, allerminst, maar brengt wel meerdere nuances aan in zijn boek. Volgens Bayley waren de media niet geheel verantwoordelijk voor de val en opkomst van McCarthy.²⁴

Een voorbeeld van een specifiekere casus is door Lawrence N. Strout in het boek *'Covering McCarthyism: How the Christian Science Monitor handled Joseph R. McCarthy, 1950-1954'* uit 1999 behandeld. Strout geeft aan dat hij naar aanleiding van het werk van Bayley een meer diepgaand onderzoek wilde doen omdat de conclusies die door Bayley getrokken worden te algemeen van aard waren.²⁵ Gevolg is dat Strout naar één krant kijkt, namelijk de *Christian Science Monitor*, ten tijde van het McCarthyisme en gaat analyseren hoe die krant omging met Joseph McCarthy.

In het kader van de laatste twee genoemde werken moet dit onderzoek tot stand komen. De hoofdvraag luidt: "Hoe schreef de *Washington Post* gedurende de periode 1950-1954 over het begrip McCarthyisme?". In het onderzoek worden artikelen van de *Washington Post* uit de desbetreffende periode geanalyseerd op enkele literaire aspecten waaronder het gebruik van het begrip McCarthyisme, woordkeuze en een eventuele mening van de auteur.²⁶ Het gaat louter om geschreven woorden; zodoende worden zaken als opmaak, bijgevoegde afbeeldingen en de plaats van het artikel op de achtergrond gelaten gedurende het onderzoek. Ook worden afbeeldingen,

---

²¹ Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 128.

²² Alwood, *Dark days in the newsroom*, 65-79.

²³ Bayley, *Joe McCarthy and the press*, vii.

²⁴ *Ibidem*, 214-220.

²⁵ Lawrence N. Strout, *Covering McCarthyism: How the Christian Science Monitor handled Joseph R. McCarthy, 1950-1954*, (Westport, 1999), xi-xiii.

²⁶ Miriam Dobson, Benjamin Ziemann, *Reading primary sources*, (New York, 2009), 199-200.

cartoons en advertenties buiten beschouwing gelaten, ondanks dat zij wel een grote rol speelden in de manier waarop er verslag werd gedaan van het McCarthyisme.²⁷ Ook zijn artikelen over senator Joseph McCarthy niet meegenomen. Het onderzoek zal gezien de omvang slechts over het fenomeen McCarthyisme zelf gaan en moet een antwoord geven op de vraag hoe één krant, te weten de *Washington Post*, specifiek berichtte over het McCarthyisme.

Voor het onderzoek zijn 659 artikelen geraadpleegd via het digitale archief van de *Washington Post*. Een klein deel daarvan, in totaal 9 artikelen, is niet bruikbaar voor dit onderzoek omdat het reclames, tekeningen of afbeeldingen betrof. De overige artikelen zijn wel allemaal meegenomen. De scriptie begint met een algemeen gedeelte over de krant, waarin de positie van de krant belicht wordt en naar voren komt wat voor soort artikelen er verschenen in de tijd zelf. Daarna zal het fenomeen McCarthyisme belicht worden en een daarbij horende definitie die gedestilleerd kon worden uit de artikelen van de *Washington Post*. Het hoofdstuk erop gaat verder in op de tekstuele uitwerking van deze definitie. Tot slot zal dit alles gekoppeld worden aan de traditie van objectiviteit waarbinnen de verslaggeving rondom het McCarthyisme plaatsvond om uiteindelijk tot een conclusie te komen over het schrijven van de *Washington Post* over het McCarthyisme.

Doel is dat dit onderzoek een bijdrage vormt aan dat wat er al geschreven is over het McCarthyisme en de geschreven pers. Edward Bayley geeft met zijn analyse van 129 verschillende kranten een grootschalige weergave van de geschreven media en haar rol tijdens het McCarthyisme. In het kader van dit grotere werk van Bayley dient dit werkstuk als een diepere casus. Strout merkt namelijk op dat de conclusies die Bayley trekt voornamelijk over de pers in het algemeen gaan en er te weinig specifiek over toonaangevende kranten van die tijd gezegd wordt.²⁸ Deze casus moet een zelfde soort onderzoek worden als dat van Strout naar *The Christian Science Monitor*, maar dan kleinschaliger.

De periode die onderzocht gaat worden beslaat de jaren 1950 tot en met 1954. Daarbij vormen de speech voor de *Republican Women's Club* in Wheeling op 9 februari 1950, waarbij McCarthy een aantal medewerkers van het Amerikaanse State Department ervan betichtte een communistische dreiging te vormen, en het censureren van de senator door de Senaat op 2 december 1954, waarmee er een einde kwam aan de beschuldigingen die McCarthy uitte, de randdata van het onderzoek. Zo worden de totstandkoming, de hoogtijdagen en de ondergang van het McCarthyisme meegenomen in het onderzoek.

De keuze voor de *Washington Post* komt voort uit het feit dat de krant de eerste was die het begrip *McCarthyism* terug liet komen in zijn edities. Het was namelijk een cartoon van cartoonist

---

²⁷ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 148-150.

²⁸ Strout, *Covering McCarthyism*, xii.

Herbert Block ²⁹, bekend onder de naam Herblock, waarbij een olifant op een aantal teervaten moet balanceren die het McCarthyisme moeten voorstellen, waarmee het begrip bij het grote publiek geïntroduceerd werd. ³⁰

---

²⁹ Herbert Block (Herblock), 'You mean I am supposed to stand on that?', *Washington Post* (29 maart 1950), 10.

³⁰ Fried, *McCarthyism*, 2.

Analyse Washington Post

Verschillen in artikelsoort

De onderzochte artikelen zijn grofweg in te delen in twee categorieën, te weten nieuwsartikelen en opinieartikelen. Het verschil in deze categorieën is logischerwijs een gevolg van de heersende opvatting van *straight reporting* in de jaren '50 van de vorige eeuw. *Straight reporting*, in het Nederlands bekend als de traditie van objectiviteit, hield in dat journalisten objectief verslag deden van wat politici vertelden. De journalist in kwestie hield hierbij zijn persoonlijke voorkeuren en meningen op de achtergrond en fungeerde zodoende als een spreekbuis van de overheid. In de praktijk betekende dit dat redactionele commentaren beperkt bleven tot de opiniepagina van de krant en niet op nieuwspagina's verschenen.³¹ Deze traditie stond in de Verenigde Staten hoog in het vaandel omdat men ervan overtuigd was dat deze manier van journalistiek ervoor zorgde dat de kwaliteit van de pers omhoog ging. Redacteur van de *Washington Post*, Alan Barth (1906-1979), omschreef in 1951 het fenomeen als volgt:

*" The tradition of objectivity is, one of the great glories of American Journalism. It has made a genuine news medium out of what used to be, to a considerable extent, a medium for personal prejudice and personal vindictiveness. "*³²

Ondanks dat de reporters en redacteuren zich destijds bewust waren dat het objectief weergeven van wat politici te melden hadden ervoor zorgde dat ze het McCarthyisme meer aandacht kon vergaren, hielden de kranten er toch aan vast.³³ Ook de *Washington Post* hield de journalistieke waarden die gepaard gingen met deze traditie aan, wat resulteerde in een duidelijk onderscheid op een groot aantal vlakken tussen nieuwsartikelen en opinieartikelen. Dit verschil valt te ontdekken in onder andere het onderwerp van het artikel, het standpunt ten aanzien van het onderwerp en het McCarthyisme, de woordkeuze en tot slot de intonatie van het artikel.

Wanneer er naar de opinieartikelen gekeken wordt, is er nog een onderscheid te maken tussen redactionele stukken, geschreven door redacteuren, en ingezonden brieven. Ondanks dat deze op dezelfde pagina stonden, verschilden ze onderling. Met name de lengte van de artikelen en het leveren van duidelijke argumentatie bij het gevormde standpunt onderscheidde de redactionele artikelen van ingezonden brieven. De redactionele stukken, grotendeels geschreven door Alan Barth, van de *Washington Post* vormden een tweeluik met de nieuwsartikelen geschreven door in eerste

---

³¹ Wagenaar, 'Mythvorming door de pers', 34.

³² *Ibidem*, 34.

³³ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 75.

instantie Alfred Friendly (1911-1983) en later Murrey Marder (1917-2011), in de verslaggeving rondom McCarthy. Aan de ene kant was er de objectieve en correcte weergave van het McCarthyisme door de reporters, aan de andere kant was er de interpretatie van het fenomeen vanuit de redactie.³⁴ Een ander soort artikel dat ook binnen de opinieartikelen valt, is de column. Bekende verslaggevers, waaronder Drew Pearson (1969-1983), Marquis Childs (1903-1990) en de broers Joseph (1910-1989) en Stewart Alsop (1914-1974), hadden ook een wekelijkse of dagelijkse column in de *Washington Post*. In deze columns werden vaak politieke onderwerpen besproken, waardoor ook McCarthyisme een regelmatig terugkerend onderwerp was.

Tot slot zijn er nog enkele recensies van boeken, radio-uitzendingen en televisie-uitzendingen over het McCarthyisme meegenomen. Deze artikelen stonden op recensiepagina's en gingen niet over het McCarthyisme zelf, waardoor zij buiten al het bovenstaande vallen.

Inhoud van de artikelen

Het overgrote deel van de artikelen had een politiek onderwerp, waarbij zowel binnenland als buitenland besproken werden. Een groot aantal artikelen, vooral aan het begin van de onderzochte periode, ging dan ook over Joseph McCarthy en zijn politieke acties of beschuldigingen. Daarbij moet wel gezegd worden dat in een deel van de gevallen het McCarthyisme of Joseph McCarthy zelf juist niet het hoofdonderwerp was. Vaak werd er in het kort verwezen naar het McCarthyisme, omdat een van de besproken zaken met het isme te linken viel. Zo is een onderwerp dat veel terugkomt hoe de Republikeinse Partij om moet gaan met de senator uit Wisconsin.

Toch, zeker in de aanloop naar de verkiezingen van 1952, werden er veel quotes gegeven van andere politieke figuren over hoe zij tegenover het McCarthyisme of de senator zelf stonden. In het kader van de *straight reporting* werd dan slechts weergegeven hoe zij erover spraken. Dit leidde tot korte citaten van personen die zich vaak neutraal opstelden tegenover of afzetten tegen het isme. Op 24 april 1952 verscheen een artikel met de sprekende titel '*candidates give views on McCarthy*'. Het stuk telde tien alinea's, waarbij er per alinea in enkele zinnen verteld werd hoe een van de presidentskandidaten tegen senator McCarthy aankeek.³⁵ Maar hoe dichterbij de verkiezingen toe, hoe vaker er gehele artikelen verschenen waarin een politiek figuur zijn mening over een aantal zaken gaf, waarbij het McCarthyisme een veelbesproken onderwerp was.

In enkele gevallen wordt er in redactionele stukken commentaar gegeven op de uitlatingen van politici. Zo staat er in de krant van 6 juni 1952 het volgende over de uitspraken de Republikeinse presidentskandidaat en oud generaal Dwight D. Eisenhower (1890-1969), bijnaam 'Ike', ten aanzien van het McCarthyisme:

---

³⁴ Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 148-150.

³⁵ 'Candidates give views on McCarthy', *Washington Post* (04 april 1952), B1.

" Particularly on the question of McCarthyism General Eisenhower made a good beginning. (...) He refrained pointedly from any indorsement of McCarthyism. " ³⁶

De *Washington Post* neemt hiermee een duidelijk standpunt in met betrekking tot de gedane uitspraken van Eisenhower, die later in dat jaar de presidentsverkiezingen zou winnen. Alhoewel laatstgenoemde McCarthy niet bij naam noemt, geeft hij wel aan afstand te doen van iedere vorm van het omarmen van het McCarthyisme. Dit wordt door de redactie als 'een goed begin' bestempeld. Een ander goed voorbeeld blijkt uit artikelen van 23 augustus 1952. In een artikel op de voorpagina van die dag stond men uitgebreid stil bij de positie die Eisenhower innam ten aanzien van Joseph McCarthy. In het artikel werden vooral uitspraken van Eisenhower zelf geciteerd.

" Dwight D. Eisenhower, replying to questions about Sen. Joseph R. McCarthy (R-Wis.), said today he won't "campaign or give blanket indorsement to anyone who has clearly violated my ideas of American custom and right." (...) "It would be impossible for me to support anyone who violates my concept of what is decent, right, just and fair." " ³⁷

In een redactioneel commentaar, elders in dezelfde krant, gaf de redactie een mening over de uitspraken van Eisenhower.

" We hope that Ike will be equally forthright in drawing a line between himself and McCarthyism. (...) Eisenhower had said sometime ago that he would support all Republican candidates for the House and Senate in order to obtain legislative support for his Administration. Yesterday in Denver he reiterated that statement and added that he would not campaign for or give "blanket indorsement" to any who have violated his ideas of fair play. In our opinion, Ike's position need further clarification. (...) Eisenhower ought to speak out candidly and fully against gross deception and character assassination in politics. " ³⁸

---

³⁶ 'Historic week for Eisenhower', *Washington Post* (06 juni 1952), 24.

³⁷ 'Ike hits at McCarthy tactics; will back him if nominated: Ike would back McCarthy', *Washington Post* (23 augustus 1952), 1.

³⁸ 'Ike on Korea', *Washington Post* (23 augustus 1952), 4.

Uit bovenstaande citaten blijkt dat de redactie van de krant zich aansloot bij het gegeven dat Eisenhower afstand nam van de politieke methoden die volgens hem ingingen tegen de ideeën van Amerikaanse cultuur en Amerikaans recht. Toch gaf de redactie tegelijkertijd duidelijk aan dat ze hoopte dat Eisenhower zich nog openlijker uit zou gaan spreken tegen het fenomeen. Daarnaast werd het McCarthyisme ook omschreven als een smerige deceptie en politieke karaktermoord. Dit laatste, waar het derde hoofdstuk verder op ingaat, geeft goed weer dat in redactionele stukken en columns andere woorden gekozen worden dan in de artikelen zelf. De reden hiervoor is tweeledig, zo laat de krant in een redactioneel artikel naar voren komen. Enerzijds omdat, zoals reeds gezegd, de redactie commentaar beperkt hield tot de opiniepagina's. Anderzijds omdat veel politici zich niet op een dergelijke manier wilden uitlaten over hun tegenstanders; het was niet gebruikelijk om tegenstanders persoonlijk aan te vallen in de tijd zelf. Zodoende resulteerde dit in het gegeven dat politici veelal op een gematigde manier afstand namen van het McCarthyisme, zonder verder een waardeoordeel aan het fenomeen te knopen.³⁹

Positie *Washington Post* ten aanzien van McCarthy

Duidelijk moge zijn dat de *Washington Post* fel tegen Joseph McCarthy en zijn beschuldigingen was en zich daarmee ook tegen het McCarthyisme verzette. Hiermee was het dagblad een van de weinige kranten die de strijd tegen de senator op nam. Daarnaast was de *Washington Post* ook een van de eersten die de aanval op de senator zelf opende. De *Washington Post* was al vóór 1950, voordat de senator landelijke bekendheid kreeg, bezig het McCarthyisme te bestrijden in haar redactionele stukken.⁴⁰

De positie van de *Washington Post* ten opzichte van het McCarthyisme blijkt niet alleen uit redactionele stukken. Regelmatig werden er ingezonden brieven gepubliceerd waarin de krant zelf lof toespeeld kreeg door lezers. Daarbij werd het McCarthyisme in het algemeen genoemd, maar ook zaken als onterechte beschuldigingen en ambivalente benoemingen en schorsingen op politiek gebied die voortkwamen vanuit het McCarthyisme. McCarthy zelf was dan ook niet te spreken over hoe de *Washington Post* omging met zijn persoon. De senator maakte met enige regelmaat beschuldigingen richting kranten en journalisten. Kranten die kritisch waren ten aanzien van de senator, waaronder de *Washington Post* en de *New York Post*, stonden dan ook op de '*Left-Winged Press list*' van de senator.⁴¹ Kranten op deze lijst werden door McCarthy regelmatig beschuldigd van lastercampagnes en de lijst werd naar wille van de senator uitgebreid wanneer een krant zich negatief over hem uit liet. Daarnaast zou hij ook journalisten in het specifiek aanvallen. Zo is de

---

³⁹ 'Ike and McCarthyism', *Washington Post* (03 augustus 1952), B4.

⁴⁰ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 216.

⁴¹ *Ibidem*, 125-127.

eerder genoemde Drew Pearson, die meermaals McCarthy had aangevallen in zijn columns, persoonlijk ook slachtoffer geworden van beschuldigingen van de senator. Het zou zelfs tot een onderlinge aanvaring gekomen zijn waarbij McCarthy en Pearson bijna op de vuist zouden zijn gegaan.⁴² Meerdere kranten hebben na de beschuldigingen aan het adres van Pearson het contract van de columnist ontbonden. De *Washington Post* valt hier echter niet onder.

Ook onderwierp McCarthy medewerkers van verschillende kranten aan overhoringen vanuit de overheid. Zeker nadat McCarthy in 1953 tot voorzitter van het *Senate Permanent Subcommittee on Investigations* benoemd werd, waarmee hij vanuit de overheid een legaal comité ter beschikking had. Het doel van dit comité was om communisme binnen de overheid te bestrijden. Maar met dergelijke overhoringen van journalisten ging de senator regelrecht in tegen het eerste amendement van de Verenigde Staten: het recht op vrijheid van meningsuiting en dus ook het recht op persvrijheid.⁴³ Dit alles gebeurde onder de noemer van de strijd tegen het communisme. Toch ging het in veel gevallen niet om een communistische dreiging, maar om een vergelding van McCarthy ten aanzien van personen die hem tegenwerkten.⁴⁴ Niet alleen politieke tegenstanders, maar ook journalisten die weerwoord gaven aan de daden van McCarthy werden dus slachtoffer van zijn technieken, waaronder de *Washington Post* en enkele van haar medewerkers.

Voorstanders van McCarthyisme in *Washington Post*

Tot slot moet gemeld worden dat, zeker in het kader van de positie van de *Washington Post*, weinig tegengeluiden gepubliceerd werden. Er is slechts een handjevol ingezonden brieven geplaatst waarin het werd opgenomen voor het McCarthyisme. De brieven die zijn gepubliceerd komen bijna allemaal uit het begin van de onderzoeksperiode en nauwelijks nog na de versterkte positie van de senator na de verkiezingen van 1952. Daarnaast ontbreekt vaak een duidelijke en uitgebreide argumentatie. Een van de weinige uitzonderingen hierop vormt een ingezonden brief van 23 september 1952. In de brief legt de lezer uit dat hij het niet erg vindt dat het McCarthyisme 'op zere tenen trapt', omdat het ervoor zorgt 'dat ondermijnende krachten werkzaam binnen de overheid geëlimineerd worden'. Volgens de schrijver van de brief zou de redactie van de *Washington Post* ook meer van hun kostbare tijd moeten steken in het prijzen van het Amerikanisme, waarvan senator McCarthy het levende symbool is, in plaats van het aanvallen van het McCarthyisme.⁴⁵

---

⁴² Barbie Zelizer, 'Journalists as interpretive communities', *Critical Studies in Mass Communication* 10:3 (1993), 219-237, alhier 230.

⁴³ Alwood, *Dark days in the newsroom*, 1-3.

⁴⁴ *Ibidem*, 66.

⁴⁵ M. C. Lyddane, 'Support for McCarthy', *Washington Post* (23 september 1952), 10.

De artikelen in de *Washington Post* waren dus opgedeeld in nieuwsartikelen enerzijds en opinieartikelen anderzijds. Die opinieartikelen bestonden op hun beurt weer uit redactionele commentaren, ingezonden brieven en columns. Deze deling is grotendeels ontstaan door de traditie van *straight reporting* die het Amerikaanse journalistieke milieu domineerde in de jaren '50. De onderwerpen waren bijna alleen maar politiek van aard en gingen aanvankelijk vooral over Joe McCarthy zelf, maar later meer over het McCarthyisme in het algemeen. In de opinieartikelen kwam de anti-McCarthyistische houding van de *Washington Post* duidelijk naar voren. De krant keurde het McCarthyisme in opiniestukken af. Dit zorgde ervoor dat de krant zelf op den duur ook onderwerp werd van beschuldigingen geuit door Joseph McCarthy. Positieve berichten over het McCarthyisme verschenen, op enkele ingezonden brieven na, dan ook nauwelijks in de krant.

McCarthyisme als fenomeen

Tegenwoordig wordt het McCarthyisme gezien als een fenomeen dat voort komt vanuit een algemene angst voor het communisme. Maar in de tijd zelf werd het vooral als een politiek gegeven gezien.⁴⁶ Voor de *Washington Post* was dit niet anders, zo blijkt uit de geraadpleegde bronnen. Daarnaast is de uitwerking op het maatschappelijke vlak ook een belangrijk onderdeel waar over geschreven werd als het over het McCarthyisme ging. De manier waarop de krant met het begrip omging veranderde wel in de loop der tijd. Dit ging gepaard met de opkomst, de hoogtijdagen en de ondergang van het McCarthyisme.

Begin McCarthyisme na Wheeling Speech

In eerste instantie zag de *Washington Post* het McCarthyisme vooral als een politieke techniek gehanteerd door senator McCarthy. De aanklachten waren voor McCarthy een manier om politiek terrein te winnen. Zeker met de beschuldiging dat er communisten zouden werken voor het State Department vergaarde de senator bekendheid. Over de laatste aanklacht, gedaan in de bekende speech in Wheeling, bestaat veel discussie. Sommige bronnen melden dat McCarthy sprak over een aantal van 205 communisten, andere houden het op 57.⁴⁷

In de artikelen aan het begin van de onderzochte periode ging het dan ook vooral over de aanklachten van de senatoren en de gevolgen ervan. De *Washington Post* zag het McCarthyisme vooral als een trend in de politiek die gekenmerkt werd door beschuldigingen gedaan onder de immuniteit die McCarthy genoot. Het probleem en de daarbij horende oplossingen die de krant stelde waren dan ook simpel: McCarthy's roekeloze beschuldigingen van communisme moesten aan banden worden gelegd en de Republikeinse partij moest afstand doen van de uitspraken van de senator.⁴⁸

Presidentsverkiezingen in 1952

Na verloop van tijd is er een verandering te constateren in de definitie van het McCarthyisme. Dit had te maken met de groeiende aandacht voor het fenomeen. Deze groeiende aandacht kwam doordat vanaf 1950 de populariteit van McCarthy in het algemeen groeide, vanwege het feit dat hij met zijn demagogische vaardigheden de angst voor het communisme die bij het volk heerste, wist te verwoorden. McCarthy had door dat het volk bereid is te stemmen op iemand die om hen lijkt te

---

⁴⁶ Latham, *The meaning of McCarthyism*, i-ix.

⁴⁷ Schrecker, *The age of McCarthyism*, 237-241.

⁴⁸ 'An issue above party', *Washington Post* (9 juni 1950), 20.

geven.⁴⁹ Daarnaast vergaarde hij ook populariteit door de kritiek die op hem geleverd werd. Want hoe meer kritiek er McCarthy kreeg en hoe meer aanklachten er tegen hem kwamen, hoe populairder hij werd.⁵⁰

McCarthy had geen ideologische overwegingen van waaruit hij handelde en stond zodoende niet voor het McCarthyisme als politieke stroming of ideologie.⁵¹ Toch nam hij de term 'McCarthyisme' op den duur gretig over van zijn tegenstanders. In 1952 schreef hij zelfs een boek getiteld '*McCarthyism: the fight for America*'.⁵² In een artikel vlak na het verschijnen van het boek zegt de eerder geïntroduceerde Marder het volgende over het boek en de gevolgen ervan.

*" In it, McCarthy contends that his picture of a Government rampant with Communist has been borne out by the fact that 10 persons he named at various times have either been dismissed, suspended pending investigation or, as he says, "allowed to resign." The list, he states, "is growing month by month." McCarthy's volume contains some of the most bitter attacks he has ever directed at sections of the American press which he accuses of engaging in a "viciously intense smear attack" against him. "*⁵³

Opvallend hierbij is het feit dat McCarthy zelf de term '*smear attack*' gebruikt. In eerste instantie werd deze term namelijk gebruikt voor de methoden die McCarthy zelf er op na hield. Mede door de groeiende populariteit en door de publicatie van het boek veranderde het McCarthyisme ook in haar definitie. Niet langer stond het voor de vaak onrechtvaardig gebleken aanklachten die de senator zelf had gedaan, maar het ging meer voor een algemene politieke manier van doen staan. Beginpunt van deze verandering was de aanloop naar de presidentiële verkiezingen van 1952. In een ander artikel van Marder, met de titel '*McCarthyism is problem for both parties*', wordt deze verschuiving duidelijk. Marder schreef in het desbetreffende artikel niet alleen dat beide partijen worstelden met het fenomeen, maar gaf ook als een van de eersten in de tijd zelf aan dat er een verandering in de definitie van het McCarthyisme plaatsvond.

*" There is a strong drift away from McCarthy in an increasing number of speeches by Republicans, and McCarthyism is assailed as a Democratic-coined 'smear term' "*⁵⁴

---

⁴⁹ Reinard H. Lutin, *American demagogues*, in: Earl Latham (red.), *The meaning of McCarthyism*, (Lexington, 1965), 1-15, alhier 2.

⁵⁰ Fried, *McCarthyism*, 2.

⁵¹ Latham, *The meaning of McCarthyism*, viii.

⁵² Fried, *McCarthyism*, 2.

⁵³ Murrey Murder, 'Wisconsin voters get choice of two 'records' of McCarthy, *Washington Post* (2 juli 1952), 10.

⁵⁴ Murrey Marder, 'McCarthyism is problem for both Parties, *Washington Post* (21 november 1951), 17.

Het McCarthyisme werd steeds meer gezien als een algemeen politiek fenomeen, waarbij de roekeloze methoden die in eerste instantie kenmerkend waren voor McCarthy centraal stonden. Door deze verschuiving werden voor het eerst ook andere personen dan McCarthy en zijn collega's ervan beschuldigd zich in te laten met het McCarthyisme. Meer politici hielden er ideologisch gezien een manier op na die onder de noemer van het McCarthyisme te plaatsen was.⁵⁵ In artikelen is dit goed terug te zien, zowel Republikeinen als Democraten zouden zich volgens de krant inlaten met het McCarthyisme. Zo werden onder andere de Republikeinse senator William E. Jenner (1908-1985) en de Democratische senator Pat McCarran (1876-1954) verweten zich in te laten met 'McCarthyistische praktijken'.⁵⁶ Op den duur werd zelfs de toenmalige president Harry Truman (1884-1972) in een ingezonden brief beschuldigd van 'het plagiëren van McCarthyisme'.⁵⁷

Belangrijk element van het McCarthyisme bleef dat het om een politieke stroming of ideologie ging. Hierbij speelden ook de totalitaire kenmerken een rol. Zo wordt in een redactioneel commentaar van 28 april 1953, waarin de aanval van McCarthy op enkele kranten wordt besproken, het McCarthyisme in een citaat naast het communisme en fascisme genoemd. Dit citaat kwam oorspronkelijk vanuit een opsomming van vormen van totalitarisme waartegen *New York Times* redacteur James A. Wechsler (1915-1983) zich openlijk uitsprak.⁵⁸

Wechsler was een van de eerste journalisten die zich voor McCarthy moest verantwoorden voor vermeende communistische praktijken. Later zouden andere personen volgen, waaronder ook werknemers van de *Washington Post*, zoals redacteur James Wiggins (1903-2000).⁵⁹ Gevolg was dat de strijd tegen het McCarthyisme veel lastiger was geworden, de tegenstellingen tussen persvrijheid en het McCarthyisme kwamen steeds meer verstrengeld te zitten.

Toch bleef de manier waarop de *Washington Post* met het McCarthyisme omging onveranderd. Zo bleef de *Washington Post* in redactionele commentaren openlijk personen die de aanval tegen McCarthy opende en onterechte slachtoffers van het McCarthyisme steunen. In ingezonden brieven was deze felle manier van afzetten tegen het McCarthyisme ook te merken. In een ingezonden brief van 24 maart 1953 komt dit goed naar voren.

" *The problem, McCarthyism, is rooted in partisan politics, fear and emotion, but it can be solved only by logical thinking based on demonstrable fact. (..) A citizens*

---

⁵⁵ Fried, *McCarthyism*, 71.

⁵⁶ 'Rebuke on Ike', *Washington Post* (18 september 1952), 14.

⁵⁷ Richard F. Wilkins, 'McCarthyism', *Washington Post* (26 oktober 1952), B4.

⁵⁸ 'Definition of tyranny', *Washington Post* (29 april 1953), 14.

⁵⁹ Alwood, *Dark days in the newsroom*, 72-75.

crusade for facts is urgently needed, and responsible newspapers such as The Washington Post should redouble their efforts to show the way, " ⁶⁰

Duidelijk is dat de Post naast een worsteling met wat het begrip inhoudt ook geen eenduidige oplossing had voor de problematiek van het McCarthyisme. Want waar de oplossing eerst vooral neer kwam op dat de senator zelf op moest houden met het uiten van ongegronde beschuldigingen, was het nu een algemener fenomeen geworden met landelijke invloed. Dit resulteerde in het feit dat de krant de hoop uitsprak dat Eisenhower de verkiezingen zou winnen en als president het McCarthyisme zou indampen. ⁶¹

Het tegenovergestelde bleek echter uit te komen. In het eerste jaar van Eisenhowers presidentschap kende het McCarthyisme haar hoogtepunt. ⁶² Alhoewel Eisenhower zich meermaals indirect uitliet over het McCarthyisme en hij de technieken die daarmee gepaard gingen afkeurde, werd McCarthy in 1953 dus voorzitter van het *Senate Permanent Subcommittee on Investigations*. Met deze benoeming kreeg het McCarthyisme officieel een plaats binnen het overheidsbeleid van de Verenigde Staten.

Definitie *Washington Post*

Hoewel er langere tijd geen vaste definitie in *The Washington Post* gehanteerd werd, blijkt uit een redactioneel artikel van 29 november 1953 dat de krant wel zich wel degelijk bezig hield met de definiëring van het begrip. Er moest, in de woorden van de krant zelf, een betere definitie komen over wat de reeds geaccepteerde term, die centraal staat voor zekere politieke ideeën, nou precies wel inhield en wat niet. Meer duidelijkheid was nodig rondom de belangrijkste elementen van het McCarthyisme om zo misverstanden te voorkomen. Dat resulteerde in onderstaande uitleg.

" As we see it, McCarthyism has three principal elements. First, it refers to sensational charges without evidence to support them. Second, it involves gross distortions of facts and situations. Third, it relies heavily upon assumptions of guilt by association. The term also implies that these techniques are used to attract publicity and to enhance the political power of the person making the attack. It does not follow, however, that every political attack or every sensational charge can be reasonably designated as McCarthyism. (...) It must be apparent, however, that one of the severest blows to American prestige abroad comes from the assertion of eminent

---

⁶⁰ George C. Pendleton, 'Back to fact finding', *Washington Post* (24 maart 1953), 10.

⁶¹ 'The case for Eisenhower', *Washington Post* (24 maart 1952), 8.

⁶² Latham, *The meaning of McCarthyism*, vii.

*public figures in this country that present Administration has embraced McCarthyism. (...) Our point is that if we are to have moderation and sense of proportion in our public debates, both sides must cultivate restraints and a toleration for facts. Imitation of McCarthyism is not the democratic answer to McCarthyism. "*⁶³

Nog steeds zag de *Washington Post* het McCarthyisme in essentie als een politiek begrip. Daarbij zijn een drietal kenmerken belangrijk, zo blijkt uit het stuk. Namelijk sensationele aanklachten zonder bewijs, verdraaiing van feiten en situaties en schuld door associatie. Dit alles met het idee dat de persoon die de beschuldigingen uit dit doet voor zijn eigen politieke gewin. Het vraagstuk rondom de oplossing voor het probleem bleef echter een lastige. Waar de krant eerder voornamelijk hoopte dat het McCarthyisme zelf zou stoppen en later dat president Eisenhower het aan banden zou leggen, wees de krant in dit geval voornamelijk naar het publieke debat zelf en werd de hoop uitgesproken dat door deze debatten meer inhoud te geven het McCarthyisme tegen gegaan kon worden.

Televisietijdperk

De populariteit van McCarthy zou aan het einde van 1953 afnemen. De tv, een opkomend medium in die tijd, speelde hierbij een grote rol. Voor zowel de media als de politiek was het namelijk de vraag hoe men met de opkomst van televisie om moest gaan.⁶⁴ Dit resulteerde in veel discussie over de zendtijd die McCarthy en zijn critici kregen, waar ook in veel artikelen van de *Washington Post* aandacht aan besteed werd. Ook de aflevering van 'See It Now', gepresenteerd door Edward R. Murrow, is een sprekend voorbeeld. In de 30 minuten durende televisiedocumentaire, uitgezonden op 9 maart 1954, werden zowel McCarthy als het McCarthyisme in het algemeen aangepakt door Murrow. Hij werd daarmee een van de eerste journalisten die de senator voor groot publiek aanviel. Achteraf wordt gezegd dat Murrow de enige journalist is die zich niet schuldig hoeft te voelen over 'het tijdperk van het McCarthyisme'.⁶⁵

Daarnaast was het ook de senator die zijn eigen ruiten ingooide door meerdere beschuldigingen richting het leger te uiten. Nog in 1953 werd legerbasis Fort Mommouth beschuldigd door McCarthy wegens vermeende communistische infiltratie in een van haar divisies. Toen er geen bewijzen gevonden werden, richtte McCarthy zich op de zaak van Irving Peress (1917-2014). Peress, een lid van de linkse *American Labor Party*, had geweigerd om vragen omtrent zijn loyaliteit te beantwoorden. Nadat de beschuldigingen van McCarthy geen stand wisten te houden was het de

---

⁶³ 'What is McCarthyism?', *Washington Post* (29 november 1953), B6.

⁶⁴ Achter, 'TV, technology and McCarthyism', 312-313.

⁶⁵ Zelizer, 'Journalists as interpretive communities', 321.

beurt aan het leger. Het leger beschuldigde McCarthy en zijn subcomité, met name Roy Cohn (1927-1986), ervan druk uit te oefenen op de legertop om zo een vriend van hen, David Schine (1927-1996), te promoveren. Uiteindelijk stelde de senaat een onderzoek in naar beide partijen.

Het onderzoek mondde uit in een 36 dagen durende overhoring van zowel McCarthy als het leger, bekend als de *Army-McCarthy hearings* die op 22 april 1954 aanvingen. Voor de zaak was veel aandacht zowel op televisie als in de geschreven media. De uitkomst van het onderzoek viel uiteindelijk mee voor McCarthy. Zelf werd hij niet schuldig bevonden aan belangenverstrengeling of afpersing, maar leden van zijn subcomité wel. Het was voor McCarthy de tweede keer, naast de uitzending van 'See It Now', in korte tijd zijn dat hij openlijk op tv werd afgemaakt. Het zou voor de populariteit van de senator echter verregaande gevolgen hebben, daar deze flink was gezakt door de overhoringen.⁶⁶

De artikelen in de *Washington Post* zijn, voor hoever ze dat nog niet waren, vanaf dit moment erg negatief over senator McCarthy en het McCarthyisme. Wat vooral opvalt, is dat het aantal artikelen over het McCarthyisme ook toeneemt. Alleen in de maand maart van 1954 gaan 55 artikelen over het McCarthyisme. Met het aanvallen van het leger was er volgens de *Washington Post* een nieuw dieptepunt bereikt in het McCarthyisme, zo blijkt ook uit een redactioneel stuk van 23 februari 1954. In het stuk spreekt men over dat McCarthy zijn rol te buiten is gegaan. Het zou niet in zijn macht liggen om het leger te corrigeren daar hij niet de opperbevelhebber is. Daarnaast zou het leger gefaald hebben om het McCarthyisme buiten het leger te houden.⁶⁷

Ook in ingezonden brieven en redactionele stukken blijkt dat het McCarthyisme zijn hoogtepunt voorbij was. Er werd vooral kritiek geuit op het aanvallen van het leger, en daarmee de trots van de Verenigde Staten. Maar ook werd er hoop uitgesproken nadat Murrow had laten zien dat McCarthy wel degelijk aantastbaar was. Zo blijkt ook uit een ingezonden brief van 20 maart 1954:

" Senator McCarthy's continued attacks on people, especially those considered of the highest character, can mean only one thing - his political doom. One by one most of these attacks have been absorbed by these distinguished individuals with negligible counter. They are usually a complete denunciation of the charge either through the press, radio or television. Some may make a counter charge but, even so, the senator seems always to get the last word. This situation is something akin to a bad disease. (...) This is McCarthyism, the disease. Many dreaded diseases of the past have been licked and this one, though it's riding the crest, shows encouraging signs of weakening. It dipped deeply into its bacteria bag of tricks hoping to contaminate a

---

⁶⁶ Ted Morgan, *Reds: McCarthyism in Twentieth-Century America*, (New York, 2004), 489.

⁶⁷ 'Unconditional surrender', *Washington Post* (25 februari 1954), 12.

man like Edward R. Murrow, but it found Murrow immune. (...) The wonder-drug for this one is near, and a man like Ed Murrow can lead the way... ⁶⁸

De ingezonden brief is kenmerkend voor meer van de artikelen die periode. De ergernis dat McCarthy tot op dat moment steeds weg kwam met zijn ongegronde aanklachten blijkt goed uit het feit dat de lezer eindigt met het citaat dat Murrow de weg moet wijzen naar de ondergang van het McCarthyisme. Daarnaast is ook de beeldspraak waarbij het McCarthyisme vergeleken wordt met een ziekte sprekend voor het gevoel dat men over het isme had.

Uiteindelijk werd op 2 december een censuur uitgesproken door de Senaat, waarmee een einde kwam aan de ongegronde beschuldigingen van het McCarthyisme. Opmerkelijk voor de periode vanaf de uitzending van 'See it Now' tot aan de censuur, is dat de roep om het beëindigen van het McCarthyisme groter werd. Wanneer dit daadwerkelijk gebeurde, liet de krant zich daar dan ook positief over uit, alhoewel men wel liet doorschemeren dat de manier waarop McCarthy het zwijgen was opgelegd is niet per se de juiste was. ⁶⁹

Het McCarthyisme werd in de *Washington Post* dus voornamelijk gezien als een negatief politiek begrip, met lichte totalitaire kenmerken. Waar het begon bij senator McCarthy, werd het in de loop der jaren een steeds algemenere term. Uiteindelijk voelde de *Washington Post* zich genoodzaakt om duidelijkheid te scheppen rondom het begrip. Dat resulteerde in een definitie die het McCarthyisme zag als een politiek fenomeen, gekenmerkt door verdraaiing van feiten, beschuldigingen zonder argumenten en schuld door associatie. In de loop der jaren zou het McCarthyisme alleen maar heftiger bestreden worden en zou men van het begrip af willen. Maar de kern is altijd hetzelfde gebleven: het ging om een negatief, politiek fenomeen gekenmerkt door grove beschuldigingen.

---

⁶⁸ Jim Silman, 'Murrow's fight', *Washington Post* (20 maart 1954), 10.

⁶⁹ 'Editorial comment on censure', *Washington Post* (04 december 1954), 2.

Tekstuele uitwerking McCarthyisme

Nu er een duidelijke definitie van het McCarthyisme in de *Washington Post* is vastgesteld, is het mogelijk om te kijken naar het discours rondom het fenomeen. Ten eerste zijn er woorden die bijna altijd terugkomen wanneer het om het McCarthyisme gaat, een soort eigenschappen die toegeschreven worden aan het McCarthyisme. Ten tweede zijn er vergelijkingen van het politiek-ideologische aspect van het McCarthyisme met andere, voornamelijk totalitaire, ideologieën. Tot slot is een terugkerend thema het gevaar dat het McCarthyisme met zich meebrengt, waarbij de verwaarlozing van de Amerikaanse normen en waarden en de Amerikaanse vrijheid veel besproken worden. Bij bovenstaande literaire aspecten is ook de intonatie van het woordgebruik belangrijk, omdat dit aspect ook bijdraagt aan het beeld dat geschetst wordt van het McCarthyisme.

Eigenschappen

Het McCarthyisme kreeg in veel artikelen bepaalde eigenschappen toegeschreven. Vaak gebeurde dit in citaten van politici die vertelden voor welke negatieve dingen het McCarthyisme heeft gezorgd of hoe zij zelf tegen het McCarthyisme aankeken. Maar het is ook in ingezonden brieven en redactionele stukken te lezen, waarin mensen hun zorgen uitten over de gevolgen van het McCarthyisme. De meest opvallende karaktereigenschap, die ook terugkomt in de definitie die de *Washington Post* zelf gaf in november 1953, is het feit dat McCarthyisme gekenmerkt wordt door sensationele beschuldigingen zonder dat deze gegrond zijn. Dit gegeven moet gezien worden in het licht van het rapport van het *Tydings Committee*, over de uitspraken van McCarthy richting het State Department. Het comité onder leiding van senator Millard Tydings (1890-1961), had al vroeg in 1950 geconcludeerd dat de aanklachten van McCarthy betiteld konden worden als '*a fraude and a hoax*'. In een artikel over het desbetreffende rapport zei Albert Friendly, een van de vaste reporters rondom McCarthy van de *Washington Post*, het volgende:

"The majority report called McCarthy a liar - never using that word, but almost every other synonym in the book - with respect to every major charge he made. On almost every page of the report there were comments of "falsehood", "hoax", "fraud", "completely dishonest", "penchant for misrepresentation", "distortion", "misquotation" and "character assassination". (...) "Senator McCarthy and

*McCarthyism have been exposed for what they are-and the sight is not a pretty one", the majority report said. "*⁷⁰

Het aantal eigenschappen waarmee het McCarthyisme omschreven wordt, duidt aan dat de term vanaf het eerste moment een negatieve lading toebedeeld kreeg. Kenmerkend is ook het begrip '*character assassination*' dat in het bovenstaande citaat genoemd wordt. Dit was een veelvoorkomende term waarmee het McCarthyisme omschreven werd. Naast karaktermoord werden ook de termen '*smear tactics*' en '*slander tactics*', waarmee men smaad of laster bedoelde, veel gebruikt wanneer er over het McCarthyisme werd geschreven. In een artikel uit augustus 1951, over een speech van president Truman, noemt Friendly beide termen.

*" In an angry, razor-edged speech, president Truman yesterday made his strongest counterattack to date against "slandermongers" and character assassins in Congress. The president did not mention any names, but it was obvious that the speech was aimed at the whole congressional coterie who has espoused McCarthyism. "*⁷¹

Alhoewel Friendly schreef over '*slandermongers*' -wat vrij vertaald 'lasterverspreider' betekent- in plaats van '*slander tactics*', zijn dergelijke bewoordingen kenmerkend voor de manier waarop het McCarthyisme werd neergezet. Het fenomeen, of in ieder geval de kenmerkende methodiek van de sensationele beschuldigingen zonder duidelijke argumenten, werd weggezet als iets negatiefs en slechts.

Vergelijking met het totalitarisme

Een populaire theorie in de tijd zelf was dat het McCarthyisme een beginnend totalitarisme was. Aansluitend op het feit dat McCarthyisme gezien werd als een politieke ideologie met een totalitaire inslag werd in enkele artikelen de vergelijking gemaakt tussen het McCarthyisme en andere politiek-totalitaire ideologieën.

De *Washington Post* liet dit, het eerder genoemde artikel over Wechsler getuigt daarvan, in enkele gevallen naar voren komen. Zo wordt in een aantal artikelen de vergelijking gemaakt tussen het McCarthyisme en het fascisme of nationaal-socialisme. In veel gevallen ging het om voorzichtige toespelingen, waarbij bijvoorbeeld de heksenjacht op een vijfde colonne beschreven werd. Waar

---

⁷⁰ Albert Friendly, 'Report by 3 on subcommittee calls McCarthy charges hoax: subcommittee democrats call McCarthy charges 'hoax', *Washington Post* (18 juli 1950), 1.

⁷¹ Albert Friendly, 'Truman hits 'slanderers' in congress: charator assassins denounced in angry speech at Legion Dedication Service', *Washington Post*, (15 augustus 1951), 1.

men tijdens de hoogtijdagen van het nationaal socialisme in Duitsland bang was voor een vijfde colonne bestaande uit Joden die het regime van binnenuit omver wilde werpen, heerste in de tijden van het McCarthyisme de angst dat communisten dit zouden doen in de Verenigde Staten. Ook de manier van schuld door associatie, volgens de *Washington Post* kenmerkend voor het McCarthyisme, valt te rijmen met de manier waarop er tijdens het nationaal-socialisme rechtgesproken werd. Toch trekt een enkeling de vergelijking verder door dan voorzichtige toespelingen, zo blijkt uit een ingezonden brief van 27 oktober 1952:

" Also, what is the difference between Nazism and McCarthyism except for the fact that the one has not reached the proportions of the other - as yet " ⁷²

Dergelijke beeldspraak getuigt van een harde aanval tegen het McCarthyisme. Er heerste, zo blijkt uit meerdere ingezonden brieven, onder de lezers van de *Washington Post* niet alleen angst voor het communisme, maar ook voor het McCarthyisme en de vergaande gevolgen daarvan.

Maar niet alleen in ingezonden brieven was deze beeldspraak terug te vinden. Zo schreef journalist Chalmers M. Roberts (1911-2005) in 1953 een review over een boek van cartoonist Daniel Fitzpatrick (1891-1969) dat het 'slechts natuurlijk' was voor een cartoonist als Fitzpatrick om tegen het McCarthyisme te zijn. Dit omdat de cartoonist het steevast op had genomen tegen 'totalitaire figuren als Franco, Hitler en Mussolini'. ⁷³ Uiteindelijk, zeker nadat de ondergang van het McCarthyisme was ingezet in 1954, waren er zelfs politici die het McCarthyisme vergeleken met totalitaire regimes en methoden. Zo zei senator Ralph Flanders (1880-1970) het volgende over McCarthy in een speech op 1 juni 1954:

" "Perhaps this would not have been enough to perpetuate foreboding, but his anti-communism so completely parallels that of Adolph Hitler as to strike fear into the heart of any defenceless minority" " ⁷⁴

Amerikaanse normen en waarden

Een ander veel terugkerend thema wanneer er geschreven werd over het McCarthyisme was de uitwerking daarvan op de maatschappij. Deze uitwerking was in bijna alle gevallen, op een enkele ingezonden brief waarin de strijd tegen het communisme geloofd werd na, een negatieve en zou

---

⁷² Bernice McLaughlin, 'Two sides of the coin', *Washington Post* (27 oktober 1952), 8.

⁷³ Chalmers M. Roberts, 'The massive strokes of Fitzpatrick', *Washington Post* (21 juni 1953), B6.

⁷⁴ Robert C. Albright, 'Flanders accuses McCarthy of dividing church and nation', *Washington Post* (02 juni 1954), 2.

meerdere gevolgen hebben. In eerste instantie zou het McCarthyisme volgens veel artikelen zorgen voor zaken als angst, verdeeldheid en massahysterie. Hiermee zou het fenomeen de omstandigheden waaruit het voortkwam als het ware verstevigde.⁷⁵

Een verdergaand gevolg van het McCarthyisme zou de verwaarlozing van het politieke landschap en de maatschappij zijn. In veel gevallen werd het McCarthyisme als iets on-Amerikaans neergezet, als een bedreiging voor de Amerikaanse normen en waarden. Dit zou te merken zijn in onder andere de Amerikaanse waarden van vrijheid waar het McCarthyisme tegen in druist. Dit blijkt ook uit een kleine greep aan artikelen die hieronder is weergegeven. Het eerste artikel, geschreven door Childs, betreft een opinieartikel.

" What is strange is that people who consider themselves conservative seem so ready to embrace the technique of denunciation. Actually, it is almost as radical as communism itself since it threatens the bulwark of our institutions. With so many of the accusing witnesses former Communist conspirators, we are in danger if imitating the methods of the conspiracy and thereby destroying the free society most of us have come to take so completely for granted. "^{76 77}

Niet louter in opinieartikelen en redactionele commentaren, maar ook in nieuwsartikelen werd deze dreiging voor de Verenigde Staten besproken, zo blijkt uit stukken waarin respectievelijk senator Estes Kefauver (1903-1963) en toenmalig president Truman geciteerd worden:

*" "McCarthyism represent one of the greatest threats to our Nation today and our freedom. I abhor the whole tendency of McCarthyism." "*⁷⁸

*" Mr Truman levelled one of his heaviest blasts at Sen. Joseph R. McCarthy, whom he credited with bringing into use "a method of conduct as hostile to American ideals as anything we have ever seen." This method he labelled: "McCarthyism" "*⁷⁹

Wat duidelijk wordt uit bovenstaande citaten is dat er angst was voor het feit dat het McCarthyisme de Amerikaanse idealen en vrijheden zou aantasten. Zo schreef Childs dat de vrijheden die iedereen

---

⁷⁵ Latham, *The meaning of McCarthyism*, viii.

⁷⁶ In het originele citaat staat '*imitating*'. Er vanuit gaande dat dit een tikfout berust, is dit in het bovenstaande citaat veranderd in '*imitating*', wat 'imiteren' of 'nabootsen' betekent in het Nederlands.

⁷⁷ Marquis Childs, 'GOP spurns McCarthyism: the damage is done', *Washington Post* (10 augustus 1951), 20.

⁷⁸ The United Press, 'Kefauver undaunted by political 'bosses'', *Washington Post* (15 juli 1952), 4.

⁷⁹ Marshall Andrews, 'Truman talks of disaster', *Washington Post* (02 november 1952), 11.

voor lief heeft genomen in gevaar zijn en spraken Kefauver en Truman daarnaast over een dreiging voor Amerika en haar ideeën. Daarbij geeft Childs aan dat het McCarthyisme sterke gelijknissen vertoont met het communisme, waarmee hij aansluit bij de hierboven besproken vergelijkingen tussen het McCarthyisme en andere ideologieën.

Verandering in tekstuele uitwerking

Alhoewel over de definitie van het McCarthyisme pas laat in 1953 duidelijkheid gegeven werd vanuit de *Washington Post*, valt er toch over de gehele periode iets te zeggen over de literaire uitwerking. Ondanks dat het begrip meermaals anders gehanteerd werd, bleef de manier waarop er over geschreven werd grotendeels dezelfde. Zowel in ingezonden brieven als redactionele stukken veranderde de woordkeuze niet veel. De enige verandering die echt te herkennen is, is dat met de stijgende populariteit van het McCarthyisme meer aandacht besteed werd aan het fenomeen. Dit was logischerwijs een gevolg van de verharde strijd tegen het McCarthyisme die de *Washington Post* voerde. Hierdoor werden er vaker negatieve omschrijvingen en negatieve vergelijkingen gebruikt. In de nieuwsartikelen valt vooral op dat in de loop der tijd publieke figuren en politici zich duidelijker uit durfden te spreken tegen het McCarthyisme. Hierdoor steeg het aantal vergelijkingen waarin het McCarthyisme als iets totalitairs weggezet werd, enigszins. Over het algemeen kan geconcludeerd worden dat de tekstuele uitwerking van het fenomeen negatief was over de gehele periode.

McCarthyisme en de journalistieke tradities van de jaren '50

De nieuwsartikelen met hun objectieve weergave en de redactionele artikelen met hun interpretaties, zorgden ervoor dat McCarthy bekendheid verwierf. Want ook door op een negatieve manier aandacht besteden aan McCarthy in de opiniepagina's, leverde hem bekendheid op.⁸⁰ Zoals in de voorgaande hoofdstukken al duidelijk werd, zorgde dit in de verslaggeving rondom het McCarthyisme tegelijkertijd ook voor een worsteling met het begrip *straight reporting*.

Journalisten zouden aanvankelijk te weinig rekening gehouden hebben met de macht die de senator zou kunnen verwerven en deden het in eerste instantie af als een grap. Toen het McCarthyisme steeds meer een fenomeen werd dat zich door het gehele land verspreidde, werd het omgedoopt tot een non-verhaal en probeerde men het af te doen als iets pietluttigs.⁸¹ Uiteindelijk nam de pers toch een actievere houding in tegen McCarthy, maar toen was het McCarthyisme al bijna op haar hoogtepunt. Onder veel historici en journalisten wordt deze periode dan ook gezien als een journalistiek falen. Journalisten zouden meer medeplichtig zijn aan het McCarthyisme dan dat zij er iets tegen gedaan zouden hebben.⁸² Zo bestempelde Alwood de periode waarin het McCarthyisme zegevierde tot zowel een duistere periode in de Amerikaanse politieke geschiedenis als een zwarte periode in de geschiedenis van de Amerikaanse journalistiek.⁸³

Worsteling met *straight reporting*

Toch blijkt dat men bij de *Washington Post* in die tijd zelf ook bezig was met vraagstukken in de verslaggeving rondom het McCarthyisme. Zo werden de moeilijkheden bij *straight reporting* en de manier waarop McCarthy daarmee omging in 1951 al besproken in een ingezonden brief. De brief in kwestie, ingezonden door tien studenten politiek van tien verschillende universiteiten, begint met de zin "*Senator McCarthy undoubtedly beat the press in his recent appearance on 'Meet the Press'.*" Waarmee eigenlijk de toon van het verhaal al gezet is. In de brief waarschuwen de studenten voor de gevaren van hoe de pers omgaat met het McCarthyisme. Burgers zouden gaan geloven dat McCarthy gelijk heeft met zijn uitspraken, simpelweg vanwege het feit dat de pers het niet vakkundig kon opnemen tegen de senator. Daarnaast zouden er volgens de studenten veel zorgen heersen over de consequenties van het aanhoudende McCarthyisme. Het zou tijd worden dat ook de pers de gevaren van het McCarthyisme voor zichzelf zou gaan zien. Omdat het McCarthyisme ook voor de persvrijheid

---

⁸⁰ Wagenaar, 'Mythvorming door de pers', 36.

⁸¹ Zelizer, 'Journalists as interpretive communities', 230.

⁸² J. Boylan, 'In our time: the changing world of American journalism', *Columbia journalism review* 25:4 (1986), 11-45, alhier 11-45.

⁸³ Alwood, *Dark days in the newsroom*, 11.

in het land een gevaar vormde.⁸⁴ In een redactioneel commentaar, waarin op de ingezonden brief in wordt gegaan, zegt de *Washington Post* het volgende:

" *This newspaper, among other, sought to explain on its editorial page, the only space appropriate for the purpose, why the McCarthy offer was as much a fraud and a hoax on the press as his accusations about the State Department a year ago were a fraud and a hoax on the Senate. (...) The tradition of objectivity which is the pride of American journalism forbids the introduction of editorial bias into news columns. Implicit in this is an obligation to report objectively what transpires on the floors of Congress. It is news -even though it be ugly nonsense- when a United States senator uses his immunity to vilify one of the Nation's great soldiers and statesmen. Perhaps something more than objectivity is needed in dealing with calculated mendacity of this sort.* " ⁸⁵

Duidelijk is dat al in 1951 vraagtekens gezet werden bij de werkbaarheid van objectieve verslaggeving. Ook de redactie van de krant erkende het probleem en gaf aan dat er een verandering moest komen. Toch stond de journalistieke traditie boven de -wellicht door de media onderschatte- gevaren die het McCarthyisme met zich meebracht, zo blijkt uit de reactie op de ingezonden brief.

Een ander voorbeeld waaruit blijkt dat men in de tijd zelf bezig was met de problematiek rondom *straight reporting* is terug te zien in artikelen geschreven door Marder. Achteraf zou Marder over deze periode tegen journalist Edward Bayley hebben gezegd dat de redactie van de *Washington Post* gevangen zat in een illusionair concept van objectiviteit en dat er een te enge definitie van journalistiek gehanteerd werd waar McCarthy zelf baat bij had.⁸⁶ Om dit enigszins tegen te gaan stak Marder veel tijd in het controleren van de uitspraken die McCarthy deed. Er moest een duidelijke context geschetst worden waarin de beschuldigingen die het McCarthyisme met zich meebracht geplaatst konden worden en de details ervan moesten helder naar voren komen. Toch mocht er geen interpretatie van de schrijver zelf of politieke voorkeur in de stukken terechtkomen. Deze manier van verslaggeving werd '*in-depth daily reporting*' genoemd.

De uitwerking van de *in-depth daily reporting* is goed terug te zien in de artikelen van Marder. De artikelen, over het algemeen langere artikelen verdeeld over meerdere pagina's, waren niet alleen een spreekbuis voor politici, maar er werd ook veel aandacht in besteed aan de totstandkoming van het onderwerp. Zo worden er in een artikel over advocaat Samuel P. Sears (1898-1964), die opstapte uit het comité tijdens de *Army-McCarthy hearings*, meerdere mensen aan

---

⁸⁴ Tien studen van tien universiteiten, 'McCarthy and the Press', *Washington Post* (10 september 1951), 4.

⁸⁵ 'McCarthy as editor', *Washington Post* (10 september 1951), 4.

⁸⁶ Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 149.

het woord gelaten over het opstappen van Sears en zijn vermeende positie ten aanzien van het McCarthyisme. De uitspraken van Sears dat hij niet pro-McCarthy zou zijn, staan in het artikel niet los op zichzelf maar worden aangevuld door uitspraken van andere personen die dit ofwel bevestigen ofwel in twijfel trekken. Ook worden er oudere brieven en interviews aangehaald als achtergrondschems om een idee te geven van de positie van Sears.⁸⁷ Er werd dus meer moeite gedaan om uitspraken van publieke figuren te staven en hun positie te controleren. Ook werd de achtergrond van de aanstelling en het aftreden van Sears erbij betrokken, om zo een volledig beeld te schetsen van alles wat meespeelde bij politieke gebeurtenissen.

Veranderingen in de journalistieke tradities

Het bovenstaande is een van de kleine voorbeelden waaruit blijkt dat men destijds al bezig was met een transitie naar een ander journalistiek model, namelijk dat van de interpretatieve verslaggeving. Hierbij ging het niet langer om een droge, objectieve opsomming van wat er gebeurde, maar gaven de journalisten ook aan hoe de realiteit geïnterpreteerd moest worden.⁸⁸ De columns van Drew Pearson en de cartoons van Herbert Block waren hier een vroeg voorbeeld van.⁸⁹ En ook de uitgebreidere analyses van Marder waren hier tekenen van. Maar ondanks dat men bij de *Washington Post* zich bewust was dat het objectief weergeven van wat politici te melden hadden ervoor zorgde dat het McCarthyisme kon groeien, hield de krant zich vast aan de traditie.⁹⁰

Het was pas in 1954, nadat Edward Murrow in zijn documentaire *McCarthy* en het McCarthyisme kritisch had beschouwd, dat deze manier van journalistiek echt kon gedijen. De presentator was niet langer bezig met het bieden van een podium, maar zijn focus lag op het stellen van kritische vragen om zo de roekeloosheid van het McCarthyisme bloot te leggen.⁹¹ Zodoende zouden vanaf 1954 nieuwe vormen van journalistiek, zoals de interpretatieve manier en betere analyses, niet langer iets zijn waar redacteuren zich alleen mee bezig hielden op opiniepagina's. De rol van de media was dankzij het McCarthyisme veranderd.⁹²

---

⁸⁷ Murrey Marder, 'Sears quits probe of McCarthy Army Case', *Washington Post*, (7 april 1954), 1.

⁸⁸ Zelizer, 'Journalists as interpretive communities', 223-224.

⁸⁹ Doherty, *Cold War, cool medium*, 162.

⁹⁰ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 75.

⁹¹ Zelizer, 'Journalists as interpretive communities', 230-231.

⁹² Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 219.

Conclusie

De *Washington Post* was een van de eerste kranten die zich kritisch over het McCarthyisme uitliet. Dit bleek ook uit de artikelen van de krant. Waar er aan de ene kant nieuwsartikelen waren die in het kader van de *straight reporting* het volk informeerden over het fenomeen, waren er aan de andere kant redactionele artikelen en columns die een interpretatie van het begrip gaven. Daarnaast waren er ook ingezonden brieven en enkele recensies waarin het McCarthyisme besproken werd.

Rondom het McCarthyisme bestond in de tijd zelf veel discussie over hoe het geïnterpreteerd moest worden. De meest gebruikte definitie was die waarin het als een politiek fenomeen beschouwd werd, gekenmerkt door totalitaire eigenschappen. De manier waarop de *Washington Post* omging met het McCarthyisme ligt in het verlengde hiervan. Deze definitie en de uitdagingen die het met zich meebracht waren terug te zien in de manier waarop de *Washington Post* erover schreef. Aanvankelijk zag de krant het McCarthyisme als een politieke techniek, die voornamelijk werd gehanteerd door McCarthy zelf. Maar richting de presidentsverkiezingen van 1952 veranderde het begrip meer naar een algemeen politiek fenomeen, gekenmerkt door grove beschuldigingen en demagogie. Uiteindelijk kwam het tot een duidelijke definitie waarbij beschuldigingen zonder argumenten, verdraaiing van feiten en schuld door associatie de belangrijkste kenmerken waren. De opkomst van de televisie bespoedigde de ondergang van het McCarthyisme en in de *Washington Post* werd het McCarthyisme vanaf dat moment alleen maar heftiger in diskrediet gebracht en bestreden dan daarvoor. De kern bleef echter al die tijd hetzelfde: het ging om een negatief politiek fenomeen, gekenmerkt door sensationele beschuldigingen zonder redelijk bewijs, waar de krant zich tegen verzette.

Ondanks dat bovenstaande verandering nauwelijks te zien was in de tekstuele uitwerking, kan wel geconcludeerd worden dat de manier waarop het McCarthyisme bestreden werd steeds feller werd. De *Washington Post*, maar ook personen die door de krant geciteerd werden, ging zich steeds nadrukkelijker uitlaten tegen het McCarthyisme. Dit gebeurde voornamelijk door begrippen als 'smear' en 'character assassination' te gebruiken, die kenmerkend waren voor het McCarthyisme. Daarnaast werd het McCarthyisme meermaals vergeleken met totalitaire ideologieën als het fascisme en het nationaal-socialisme. Ook over de dreiging van het McCarthyisme werd regelmatig geschreven, met name over de aantasting van de Amerikaanse normen en waarden en de Amerikaanse vrijheid waar het fenomeen tegen in ging.

Toch werd de *Washington Post*, mede door de manier waarop men omging met het McCarthyisme en de opkomst van de televisie, gedwongen na te denken over de manier waarop zij de waarden van de *straight reporting* hanteerde. Dit leidde tot debatten binnen de redactie en de

'in-depth daily reporting' van Murrey Marder, waarbij uitgebreidere analyses geschetst werden zodat het fenomeen in een betere context geplaatst kon worden. Toch zou de traditie van objectiviteit niet helemaal doorbroken worden door de *Washington Post*. De manier waarop de *Washington Post* schreef over het McCarthyisme bleef grotendeels hetzelfde tussen 1950 en 1954: Een negatief politiek fenomeen met totalitaire kenmerken, dat gepaard ging met sensationele aanklachten zonder bewijs, met smaad, karaktermoord, aantasting van de Amerikaanse normen en waarden en aantasting van de Amerikaanse vrijheid.

Kanttekening bij deze conclusie is dat bij dit onderzoek slechts de zoekterm 'McCarthyisme' is gehanteerd. Naar Joseph McCarthy als persoon en belangrijke politieke en maatschappelijke gebeurtenissen uit de tijd zelf is zodoende geen onderzoek gedaan, terwijl deze uiteraard ook van invloed waren op de manier waarop er verslag werd gedaan rondom het McCarthyisme. Om een algemener beeld te schetsen van hoe de *Washington Post* schreef over die periode of van een gedetailleerdere verandering in de journalistieke tradities van die tijd is vervolgonderzoek nodig.

Literatuurlijst

Voor dit onderzoek zijn de volgende literaire publicaties geraadpleegd:

- Achter, Paul J., 'TV, technology, and McCarthyism: crafting the democratic renaissance in an age of fear', *Quarterly Journal of Speech* 90:3 (2006), 307-326.
- Alwood, Edward, *Dark days in the newsroom: McCarthyism aimed at the press*, (Philadelphia, 2007).
- Bayley, Edwin R., *Joe McCarthy and the press*, (Madison, 1981).
- Boylan, J., 'In our time: the changing world of American journalism', *Columbia journalism review* 25:4 (1986), 11-45.
- Dobson, Miriam; Ziemann, Benjamin, *Reading primary sources*, (New York, 2009).
- Doherty, Thomas, *Cold war, cool media: Television, McCarthyism and American culture*, (New York, 2003).
- Fielder, Leslie, *An end to innocence*, in: Earl Latham (red.), *The meaning of McCarthyism*, (Lexington, 1965), 54-63.
- Fried, Albert, *McCarthyism, the great American Red Scare: a documentary history*, (New York, 1997).
- Latham, Earl, *The meaning of McCarthyism*, (Lexington, 1965).
- Luthin, Reinhard H., *American demagogues*, in: Earl Latham (red.), *The meaning of McCarthyism*, (Lexington, 1965), 1-15.
- Mitter, Rana; Major, Patrick, *Across the blocs: Cold War cultural and social history*, (Londen, 2004).
- Morgan, Ted, *Reds: McCarthyism in Twentieth-Century America*, (New York, 2004).
- Schrecker, Ellen, *Many are the crimes: McCarthyism in America*, (New York, 1998).
- Schrecker, Ellen, *The age of McCarthyism: A brief history with documents*, (Boston, 2002).
- Strout, Lawrence N., *Covering McCarthyism: How the Christian Science Monitor handled Joseph R. McCarthy, 1950-1954*, (Westport, 1999).
- Wagenaar, Rob, 'Mythvorming door de pers: de journalistieke objectieve traditie belicht aan de hand van het McCarthyisme', *Groniek* 82 (1983), 34-39.
- Wrong, Dennis H., 'Theories of McCarthyism: A survey', in: Earl Latham (red.), *The meaning of McCarthyism*, (Lexington, 1965), 16-23.
- Zelizer, Barbie, 'Journalists as interpretive communities', *Critical Studies in Mass Communication* 10:3 (1993), 219-237.

Bronnenlijst

Voor dit onderzoek is gebruik gemaakt van het online archief van The Washington Post in de periode 1950 - 1954. De volgende bronnen zijn aangehaald in dit onderzoek:

Auteur bekend, op achternaam:

- Albright, Robert C., 'Flanders accuses McCarthy of dividing church and nation', *Washington Post* (02 juni 1954), 2.
- Andrews, Marshall, 'Truman talks of disaster', *Washington Post* (02 november 1952), 11.
- Block, Herbert (Herblock), 'You mean I am supposed to stand on that?', *Washington Post* (29 maart 1950), 10.
- Childs, Marquis, 'GOP spurns McCarthyism: the damage is done', *Washington Post* (10 augustus 1951), 20.
- Friendly, Albert, 'Report by 3 on subcommittee calls McCarthy charges hoax: subcommittee democrats call McCarthy charges 'hoax'', *Washington Post* (18 juli 1950), 1.
- Friendly, Albert, 'Truman hits 'slanderers' in congress: charator assassins denounced in angry speech at Legion Dedication Service', *Washington Post*, (15 augustus 1951), 1.
- Lyddane, M. C. , 'Support for McCarthy', *Washington Post* (23 september 1952), 10.
- Marder, Murrey, 'McCarthyism is problem for both Parties', *Washington Post* (21 november 1951), 17.
- Marder, Murrey, 'Sears quits probe of McCarthy Army Case', *Washington Post*, (7 april 1954), 1.
- Marder, Murrey, 'Wisconsin voters get choice of two 'records' of McCarthy', *Washington Post* (2 juli 1952), 10.
- McLaughlin, Bernice, 'Two sides of the coin', *Washington Post* (27 oktober 1952), 8.
- Pearson, Drew, 'Taft's record on McCarthyism', *Washington Post* (28 januari 1952), B11.
- Pendleton, George C., 'Back to fact finding', *Washington Post* (24 maart 1953), 10.
- Roberts, Chalmers M., 'The massive strokes of Fitzpatrick', *Washington Post* (21 juni 1953), B6.
- Silman, Jim, 'Murrow's fight', *Washington Post* (20 maart 1954), 10.
- Wilkins, Richard F., 'McCarthyism', *Washington Post* (26 oktober 1952), B4.

Auteur bekend, overig:

- The United Press, 'Kefauver undaunted by political 'bosses'', *Washington Post* (15 juli 1952), 4.
- Tien studen van tien universiteiten, 'McCarthy and the Press', *Washington Post* (10 september 1951), 4.

Auteur onbekend, op titel:

- 'An issue above party', *Washington Post* (9 juni 1950), 20.
- 'Candidates give views on McCarthy', *Washington Post* (04 april 1952), B1.
- 'Definition of tyranny', *Washington Post* (29 april 1953), 14.
- 'Editorial comment on censure', *Washington Post* (04 december 1954), 2.
- 'Historic week for Eisenhower', *Washington Post* (06 juni 1952), 24.
- 'Ike and McCarthyism', *Washington Post* (03 augustus 1952), B4.
- 'Ike hits at McCarthy tactics; will back him if nominated: Ike would back McCarthy', *Washington Post* (23 augustus 1952), 1.
- 'Ike on Korea', *Washington Post* (23 augustus 1952), 4.
- 'McCarthy as editor', *Washington Post* (10 september 1951), 4.
- 'Rebuke on Ike', *Washington Post* (18 september 1952), 14.
- 'The case for Eisenhower', *Washington Post* (24 maart 1952), 8.
- 'Unconditional surrender', *Washington Post* (25 februari 1954), 12.
- 'What is McCarthyism?', *Washington Post* (29 november 1953), B6.